teeb tuimaks, tema pööras silmi teisele poole ja läks wilistates kerjajast mööda. Temal oli, nagu wõiks tema wilistamisega südame-tunnistuse healt lämmatada, mis aeg-aealt tema sees tõusis. — Temal oli ka, kui piaks tema rahwa ees näitama, et temal õigus on, ja tema ütles ka, et tema wennale ühtigi anda ei tahta, kes seda ometigi ära jooks; jääks wend kord haigeks ja wõimatumaks, siis tahta tema teda oma kulu peal hospidalisse saata. — „Aga Weidner," oli keegi kord küsinud, — „kas Teie ei taha siis katsuda, wenda parema tee peale talutada? Teie wõiksite teda oma peresse sulaseks wõtta." — Aga Emil Weidneri süda oli tarretanud ja tema pea oli kõwa, seda oliwad mõlemad wennad isa käest pärandusseks saanud. —

Aastad läksiwad mööda ja rahwas harjus sellega, et hulgus ja põllu-kodanik üksteisest sõnalausumata mööda läksiwad. Ja Ernst langes südagawamale ja südagawamale. Tööd teha tema ei tahtnud, oli seda ikka põlganud. Kerjamine oli enam tema meele järel. Mida tema omale kokku kerjas, seda jõi tema ära, ja sagedast juhtus, et tema nõrkenud jalgel oma wenna majast mööda komistas. Ja osawõtmata waatas jõukas wend oma rohkem ja rohkem alanewa wenna peale.

Emil Weidneri ainus laps, kes wana-isa järel

„Karl" nimeks saanud oli, kaswas suuremaks. See oli üks kena poisike, prisk ja hiilgawa silmadega. Pea näitas, nagu ei wõinud weike poisike koguni mitte üks Weidner olla, sest temal oli pehme, hea süda, tasane ja järelandaw meel, ja pisarad tuliwad tema silmi, kui midagi kurwa kuulis.

„Sel poisil on naese süda," ütles Emil Weidner waheşt paha meelega, aga siiski oli ainult see poisike, kes tema meelt mõnel tunnil pehmemaks teha wõis. Ka oli weike Karl ainus, kes isa südames oma lapseliku küsimistega waheşt kahjetsemist ja selle peale mõtlemist äratas, et tema majas Jumal otse kui sauna oli elama saadetud. Aga Emil soigutas ärkawa südame-tunnistuse healt ikka jälle ja kinnitas oma enese ees: põllu-kodanikul olla muud tegemist, kui igatahes kiriku ja Jumala-sõna järel pärida, — see olla nende asi, kellel rohkem aega on. Tema ei mõtelnud selle peale, et see taewa ja maa Issandale, wägewama Jummalale, kahju ei tee, kui üks maailma loom tema järel ei päri, et aga üks Emil Weidner kõiki hirmu läbi katsuda wõib, kui Jumal oma armulist silma temast pöörab.

Emil Weidner tegi nagu mitmed teised ka: tema ei mõtelnud kõige selle peale.

Weike Karl käis rõõmsa südamega ja läikiwa